

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **E. C.**, bývajúcej v K., zastúpenej JUDr. M. K., advokátom so sídlom v K., proti žalovanému **A.. C.**, bývajúcemu v K., zastúpenému JUDr. G. Z., advokátom so sídlom v K., **o zrušenie práva spoločného nájmu bytu**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 17 C 497/1999, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 19. júna 2001 sp.zn. 16 Co 142/2001 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II prvým výrokom rozsudku z 13. novembra 2000 č.k. 17 C 497/1999-34 zrušil právo spoločného nájmu bytu účastníkov, nachádzajúceho sa v K., pozostávajúceho z troch izieb, kuchyne a príslušenstva. Ďalšími výrokmi určil za výlučného nájomcu predmetného bytu a člena S. žalovaného a žalobkyni uložil povinnosť vysťahovať sa z bytu a odovzdať ho žalovanému do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 19. júna 2001 sp.zn. 16 Co 142/2001 potvrdil výrok prvostupňového rozsudku o zrušení práva spoločného nájmu bytu. Druhým výrokom zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že za výlučnú nájomníčku bytu a členku S. určil žalobkyňu a žalovanému uložil povinnosť z uvedeného bytu sa odsťahovať a odovzdať ho žalobkyni do 30 dní po zabezpečení náhradného bytu. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd poukázal na záujem maloletého dieťaťa, ktoré bolo zverené na čas po rozvede

účastníkov žalobkyni a ktorý prevážil nad ostatnými hľadiskami. Zmenil preto napadnutý rozsudok a určil za výlučnú nájomníčku bytu a členku bytového družstva žalobkyňu a žalovanému uložil povinnosť tento byt vypratať po zabezpečení adekvátnej bytovej náhrady.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalovaný dovolanie, v ktorom namietal nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, a preto žiadal o jeho zrušenie a vrátenie veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalobkyňa žiadala dovolanie žalovaného ako oneskorene podané odmietnuť. Dodala, že odpustenie zmeškania lehoty na podanie dovolania zákon výslovne vylučuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) skôr, než sa mohol dovolaním vecne zaoberať, skúmal včasnosť jeho podania, pričom zistil, že bolo podané oneskorene.

Podľa § 240 ods. 1 veta prvá O.s.p. účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni.

Podľa § 240 ods. 2 veta prvá O.s.p. zmeškanie lehoty uvedenej v odseku 1 nemožno odpustiť.

Podľa § 57 ods. 2 O.s.p. lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia sa uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 10. augusta 2001, kedy bol doručený obom právnym zástupcom účastníkov. Pretože právoplatnosť je skutočnosťou určujúcou začiatok jednomesačnej lehoty na podanie dovolania v zmysle citovaného ustanovenia § 240 ods. 1 O.s.p., pripadol koniec tejto lehoty na pondelok 10. september 2001 - bežný pracovný deň,

ktorý bol zároveň posledným dňom na podanie dovolania. Zo spisu ďalej vyplýva, že žalovaný podal dovolanie až 19. apríla 2013, teda zjavne oneskorene.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako oneskorene podané odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravu dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože trovy žalobkyne, ktoré jej vznikli v súvislosti s vyjadrením jej právneho zástupcu k dovolaniu, nepovažoval, vzhľadom na neprípustnosť dovolania, za potrebné na účelné bránenie práva.

Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. novembra 2013

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

